Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1887. 36te Aargang.

Guddommelig Myndighed.

Principerne Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave er saa tydelig omtalt i Bibelen, at en Daare ikke behøver at fare vild. Mænd, som i vor Tid prædiker for Betaling, ville gjerne, at Menneskene skulle tro, at Saliggjørelse beroer paa Troen, thi de indse, hvor let det er for os, og hvor liden Anstrængelse det fordrer at sige: „Jeg tror". De tænker muligvis, at om vi kunne blive beroligede med den Tanke, at vor Saliggjørelse kan sikres paa en saa billig og let Maade, da kunne baade Lærere og Tilhørere spare megen Ulejlighed og befries fra det besværlige Arbejde, at gjøre Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse anvendelige.

Troen alene er utilstrækkelig til at bringe saa stor en Naadegave som Menneskenes Sjæles Saliggjørelse. Troen er lig Kjærligheden, en hemmelig Sindsbevægelse eller Magt i Tanken, ufuldendt og ufrugtbar, indtil den viser sig i virkelig Handling, der udspringer fra dens Tilskyndelser. Den bliver da først frugtbringende og tilegner sig Fuldkommenhed, saaledes som det er fremstillet i Exemplet med Kvinden, der rørte ved Jesu Klæder, og som blev tiltalt med de Ord: „Din Tro har frelst dig"; eller endnu et andet Exempel: „Saa elskede Gud Verden, at han hengav sin enbaarne Søn, paa det, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv." Jesus lærte Nicodemus den absolute Nødvendighed af Daaben, efter at han havde aflagt den Bekjendelse: „Vi ved, at du er en Lærer kommen fra Gud"

Om vi indrømme, at de fire Principer, som ere nævnte, vare antagne som Begyndelseslæren eller de første Ting, som bør iagttages, og at der findes alle de Vidnesbyrd, som ere nødvendige til at bevise, at de bleve lærte og praktiserede af Jesus og de Hellige i Tidens Midte, da opstaar det Spørgsmaal: Hvem har Myndighed til at forrette disse Ordinantser i vor Tid?

Myndighed er Magt til at handle ifølge Lov, en Beskikkelse, en Magt, der skriver sig fra Embede eller Værdighed. Den Myndighed, som vi ønske at undersøge, er den guddommelige Myndighed til at administrere visse Kirkeskikke eller

Ordinantser befalet i Guds Ord og anerkjendte af Menneskene som nødvendige, for at de kunne vise Lydighed mod Himmelens Befalinger.

Tro paa Gud og Omvendelse fra Synd ere Sindsvirkninger og kunne ikke administreres ved fysiske Handlinger, fordi de ere ligefrem Virkninger af et Individs Sjæleevner; men det er let at indse, at der ved Daaben og Haandspaalæggelsen behøves et virkeligt Medium, en Person til at udføre Handlingen, og ifølge vor egen Forstand, Erfaring og Observation slutte vi, at der maa gives en Myndighed, hvorved Mænd kunne administrere disse Ordinantser til Andre paa en lovlig Maade. I Udførelsen af officielle Forretninger, henhørende til denne Jord, lige fra Politibetjenten til Magistraten og indtil Udenrigsministeren og selv Kongen, gives der et særegent Kjendetegn, Form, Beskikkelse og Ceremoni, der er mere eller mindre indtryksfuld ifølge Embedets eller Beskikkelsens Beskaffenhed, samt den Magt, som er forbunden dermed, hvilket er anerkjendt og udført for at bekræfte Myndigheden og Magten paa vedkommende Embedsmand til at handle i Sager henhørende til Embedet. Denne Myndighed gives af Folket eller af Folkets Repræsentanter. Naar vi nu vide dette, er det da ikke fornuftigt at antage, at dersom det er nødvendigt at udføre en Handling, hvorved der erholdes Borgerrettigheder i Guds Rige, at den, der udfører Handlingen, bør have en guddommelig Beskikkelse til at administrere Ordinantsen og antage den Pagt, som bliver indgaaet med den store Konge.

De Sidste-Dages Hellige anerkjende dette, og gjør Fordring paa guddommelig Myndighed og paastaa, at den blev bekræftet paa Profeten Josef Smith af Mænd, som levede paa Jorden i Jesu Dage og modtog det direkte fra ham og som ifølge hans Befaling og bekræftede det paa Josef Smith og Oliver Cowdery. Disse Mænd vare Peter, Jakob og Johannes, hvilke ordinerede dem til det melkisedekske Præstedømme i Ørkenen mellem Harmony, Susquehanna County, Pennsylvanien og Colesville, Broome County, New York. Dette Præstedømme er efter Guds Søns Orden. De erholdt ved Indsættelsen i dette Embede Rettighed til at overdrage denne Myndighed til Andre, og formedelst denne Myndighed til at ordinere Andre har Præstedømmet vedblevet i Kirken indtil denne Dag.

Det gjør intet til Sagen. hvor forunderlig en saadan Begivenhed end synes til den nulevende Slægt, der har set Biskoppers og Præsters Indsættelse i hele sin Anstand og Ceremonier, som udføres ved saadanne Lejligheder. Lad os sammenligne Maaden, hvorpaa Josef Smith og Oliver Cowdery erholdt deres Myndighed med den Maade, hvorpaa Andre modtage det og med Begivenheder, som Ingen af os, der tro paa Bibelen, ville prøve paa at bestride.

Der levede en Gang en Mand ved Navn Moses, med hvis Fødsel og Befrielse fra Døden, den Død, der blev saa mange Drengebørns Lod iblandt hans Folk, som den Gang boede som Slaver i Faraos Land, vi alle ere bekjendte, og hvorledes han, efterat han formedelst særegne Omstændigheder var bleven adopteret af den regjerende Monarks Datter, der lod ham oplære i alle Videnskaberne ved sin mægtige Faders Hof, som mindst anede, at der blev En opdraget i hans Pallads, ved hvis fremtidige Magt han skulde miste et Folk, der vare stærke Arbejdere, hvilke han havde fornedret til Slaver, og de havde bygget ham to store Byer, der forøgede storligen hans allerede rige og store Besiddelser.

Denne Moses, da han blev voxen,

begik en Gjerning, som udviste hans dybe Kjærlighedsfølelse til sin Nation, idet han i et overilet Øjeblik og i en retfærdiggjørende Vrede, slog en Ægypter ihjel, der fornærmede en af hans Landsmænd, hvorfor han maatte fly fra Kongens Nærværelse, i hvis Hof han var bleven opdraget. Vi finde ham dernæst passe Jethros, Præsten i Midians Faar, og medens han voglede dem i Ørkenens Ensomhed, aabenbarede Herren sig for ham og beskikkede ham til i hans Navn at udføre et vist Arbejde, som bestod i at udfri Israels Børn af Slaveriet i Ægypten og lede dem til Kanaans Land, overensstemmende med Forjættelserne givet til deres store Forfader Abraham. En vis Magt blev givet Moses, og han tilfredsstillede Folkets Sind formedelst Mirakler, som han udførte, at han havde modtaget en guddommelig Beskikkelse. Han gik frem iblandt dem, og i Israels Guds Kraft befriede han sin Nation, der antog ham gjennem deres Ældste, som forsamledes i Raad og erklærede ham for den Almægtiges Sendebud med guddommelig Myndighed til at udarbejde deres Befrielse.

Det er forunderligt, at Josef Smith, en Landmands Dreng, turde gjøre Fordring paa at have erholdt et Besøg fra den Almægtige, hvilket saa meget ligner det Besøg, som Moses, den Faarehyrde, modtog i Ørkenen. Ligesom Moses, saaledes modtog Josef heller ikke paa en Gang alle Instruktionerne, hvorefter han skulde regjere Folket; men lidt efter lidt, som Nødvendighederne fordrede det. Baade Moses og Josef erholdt begge to deres guddommelige Beskikkelse i Ørkenens Ensomhed. Naar Apostlen Paulus taler om Myndighed, saa siger han: „Ingen tager sig selv den Ære, men den har den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.“ Aaron blev fortalt af Herren at gaa ud og møde sin Broder, da han nærmede sig til Ægyptens Land. Da de mødte hinanden, fortalte Moses sin Broder Aaron hans Beskikkelse, hvilket han antog, og begyndte strax at arbejde med al Magt, for at iværksætte Guds Hensigter, og udfri Israel af Trældom. Paa denne Maade bleve begge disse Mænd bemyndigede til deres Embede, og Aarons Præstedømme vedblev at være paa Jorden indtil Frelserens Dage, og Johannes den Døber besad det ifølge sin Fødselsret.

Mose Fordring paa guddommelig Myndighed blev anerkjendt af nogle faa i hans Dage, medens Ægypternes store Mængde forkastede ham. I vor Tid ere Josef Smiths Paastande antagne af nogle Faa, men forkastet af de Mange. De Tegn, som blev lovet Moses, fulgte ham i hans Tjeneste, og de Tegn, som blev lovet Josef Smith, har fulgt ham i hans Tjeneste. Et af disse Tegn var, at hans Navn skulde blive bekjendt paa hele Jorden for godt og ondt. Et besynderligt Løfte til en Yngling, der ikke indtil den Tid indtog nogen fremragende Stilling; den Gang var han ubekjendt, men i Dag er hans Navn bekjendt i Verden; thi vore Ældste have baaret deres Vidnesbyrd, at en Engel har atter besøgt Jorden.

De Tegn, som blev lovet, har fulgt Evangeliet; de Syge har været helbredet, Tungemaalsgaven har været givet, og profetiske Yttringer af Josef Smith ere blevne opfyldte, og fremfor Alt har et simpelt men kraftigt Vidnesbyrd blevet givet, ved at den Hellig-Aand har været meddelt ved Haandspaalæggelse af de Ældste, hvortil Tusinder kunne bære Vidnesbyrd.

Formedelst denne guddommelige Myndighed forudsagde Profeten Josef den store Borgerkrig i de Forenede Stater i

Amerika og beskrev dets Karakter og Stedet, hvor det begyndte, tilligemed Omstændighederne forbundne dermed, ni og tyve Aar før det fandt Sted. Der er en Ting i denne Profeti, som er meget mærkværdig, han forudsagde, at Syden skulde kalde paa Storbritanien om Hjælp. Ingen, som var vidende om den stærke Modfølelse mod Slaveri, der herskede i hendes Majestæts Regjering, vilde have faldt paa en saadan Tanke, og dog gik denne Profeti i Opfyldelse.

Formedelst denne guddommelige Myndighed har Josef Smith af alle Nutidens religiøse Ledere alene været i Stand til at organisere en Kirke, hvis Organisation, Principer og Ordinantser ere overensstemmende med Jesu og Apostlenes Lære.

Han har ved denne Myndighed givet Verden en Historie om de amerikanske Indianeres Forfædre, hvilken er stadfæstet ved den fuldkomne Beskrivelse, som den giver om den geografiske Skikkelse af Amerikas Land, saavel som de religiøse Lærdomme, Principer og Ordinantser, der ere omtalte i denne Optegnelse, hvilke ere de samme som de, der findes i Bibelen.

Han havde Mod nok formedelst denne guddommelige Myndighed, til at indføre det celestiale Ægteskabs Princip, Ægteskab for Tid og Evighed, Israels gamle Ægteskabs Lov, den bedste og mest praktiske for Menneskeslægtens Renselse; og det endog under stærk Modstand frembragt ved monogamiske Lærdomme i de sidste atten hundrede Aar. Dette Princip er i Dag anset for en Forbrydelse, og de, som praktisere det, indesluttes i Fængsel, idet de forvende Lov og Ret for at gjøre det. Denne Fremgangsmaade er i Modstrid mod den Almægtiges Anerkjendelse af dette Princip, naar han sagde ved sin Tjener Nathans Mund: „Jeg gav dig din Herres Hus og din Herres Hustruer i dit Skjød. 2 Sam. 12, 8.

Formedelst denne guddommelige Myndighed har Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige været bevaret, fra dens første Begyndelse indtil nærværende Tid, gjennem de bitre Forfølgelser af dens Fjender. Det retslige Angreb, som nu er i Virksomhed for at tilintetgjøre Guds Værk, overskrider alle Exempler og konstitutionelle Love; men skjønt Nogle maa lide, og Frygt angriber de Fejge, saa er Sandheden dog mægtig og vil bestaa. Kirkens Lærdomme ere i Samklang med Renhed og Sandhed og er fremsat i den 13de Troesartikel som følger:

Vi tro, at Enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre godt til Alle. I Sandhed, Vi kunne sige med Paulus, at „vi tro Alt, vi haabe Alt“, vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive sat i Stand til at udholde Alt. Vi tragte efter Alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt: — Josef Smith

Om Læseren vil gjennemlæse alle vore Troesartikler uden Fordom eller Vrede, da vil han finde, at de ere overensstemmende med Sandhed og praktiske for den religiøse Udvikling, og bærer Præget af at være givet ved guddommelig Myndighed.

Indvendinger besvaret.

Det er klart at forstaa af Skriften, at Evangeliet skulde gjengives til Jorden i de sidste Dage før „Guds Doms Time". Apostlen Johannes, medens han var paa Øen Patmos, beskriver denne Begivenhed som følger:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

Mænd kunne vende og dreje dette Skiftsted, hvorledes de ville, og alt, hvad de kunne lave ud af det, bliver simpelthen dette, at ved Guds Doms Time skal en Engel fra Himmelen komme med det „evige Evangelium", det Evangelium, som Jesus og Apostlene lærte, og det skal prædikes, ikke for en Nation alene, men for „enhver Nation og Stamme og Tungemaal og Folk"; visende paa det tydeligste, at alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk skulde være uden Evangelium ved Guds Doms Time; thi hvorfor skulde det ellers gjøres nødvendigt, at det skulde blive bragt fra Himmelen ved en Engel? Dersom det fandtes noget Sted paa Jorden, da vilde det blot have været nødvendigt at befale dem, som havde det, at prædike det til Andre; men det Faktum, at en Engel skulde bringe det fra Himmelen ved Guds Dom Time, er et Bevis paa, at det ikke kunde findes paa Jorden paa den Tid, og derfor var det nødvendigt, at en Engel skulde bringe det fra Himmelen.

De Kristne, som tro paa dette Skriftsted, se uden Tvivl hen til den Tid, naar en Engel skal komme for at udføre denne Mission. De Sidste-Dages Hellige tro, at han er allerede kommen og har udført den. Dette er den eneste Forskjel imellem de Kristne, som tro Skrifterne, og de Sidste-Dages Hellige. De Første tro, at det vil ske, de Sidste tro, at det er allerede sket.

De Kristne sige, at de Sidste-Dages Hellige tro, at Englen bragte Evangeliet til Josef Smith, og de kunne ikke tro at han var saa højlig begunstiget, at han skulde erholde et Besøg af en Engel, eller Aabenbaring fra Gud. Dette bringer os til at overveje de Indvendinger, som gjøres imod den Mand bekjendt som „Mormon Profeten".

For det første maa vi ikke forglemme, at Evangeliet skal bringes til Jorden ved en Engel, der maa bringe det til Nogen. Det er ikke sandsynligt, at Englen personlig vil gaa fra Nation til Nation, og fra Folk til Folk, men at han vil bringe sit Budskab til Nogen paa Jorden og give ham Myndighed til at lære Andre, og dem igjen Myndighed til atter at lære Andre, og paa denne Maade udbrede Evangeliet, indtil alle Nationer og Folk ere advarede; og vi spørge nu, hvorfor Josef Smith ikke kunde være den Person, til hvem Engelen skulde komme med Evangeliet, som Skriften omtaler.

O! siger En. Han var kun en uanset Yngling, opdraget i Amerikas Uhrskove, ulærd og af simpel Opdragelse, ubekjendt med Verden, og i det Hele taget en Person, som var uskikket til det vigtige Hverv, at modtage et Budskab fra Himmelen og overbringe det til Verden. Men om vi indrømme hans Uanselighed i hans Ungdom, hans fattige men ærlige Herkomst, hans Ubekjendtskab til Sprog-

kyndigheden og Uerfarenhed i Verden; hvad da; ere disse Indvendinger nok til at retfærdiggjøre os i at forkaste de Fordringer, som han gjør, at han er den, til hvem Englen kom med det evige Evangelium? De, der tænke saaledes, have ikke draget megen Fordel af at læse Skrifterne. Jesus blev født i en Stald, og hans første Vugge var en Krybbe. Kunde Josef Smiths Fødsel være mere simpel end dette? Jesus var antaget for at være en Tømmermands Søn, og skjønt han ikke var, saa var dog hans Moder dennes Trolovede, og Jesus blev opdraget hos ham, og han hjalp uden Tvivl sin formodede Fader i hans Haandværk. Josef Smith var en Søn af en Landmand og arbejdede med sin Fader i hans Foretagender; hans Livsstilling var ikke simplere end Guds Søns. Skjønt han var ulærd i Verdens Visdom, saa var han dog ikke mere ulærd end Fiskerne, som Jesus udvalgte til at være sine Sendebud til en stolt og højlig civiliseret Nation.

Paulus siger: „Betragter Brødre! hvo I ere, som bleve kaldte: ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme; men det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at beskjæmme de Vise, og det for Verden Skrøbelige udvalgte Gud for at beskjæmme det Stærke, og det for Verden Uædle og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget; paa det intet Kjød skal rose sig for ham". 1 Cor. 1, 26 — 29. Om Gud derfor har, idet han kaldte Josef Smith og de Ældste i denne sidste Uddeling, valgt de Skrøbelige, de Ulærde og Mænd af den simple Klasse i Livet, da er dette ikke mere, end hvad han har gjort i forrige Uddelinger; og om disse Indvendinger imod Josef Smith vil retfærdiggjøre Verden i at forkaste ham og hans Budskab, da vil de samme Indvendinger være ligesaa grundige imod Jesus og hans Apostle i det første Aarhundrede; thi det nye Testamentes Beretning om Mænds Udvælgelse og Kirkens Organisation i de Dage er et Exempel paa det, som bliver udført i vor Tid og Uddeling.

Naar de foranførte Indvendinger have forfejlet deres Kraft, henviser Modstanderen os til Fortællingerne imod Josefs Karakter; thi han har upaatvivlelig hørt om en eller flere af de tusinde onde Beretninger, som Bagvaskerens Tunge har udspredt i Verden imod denne Mand og det Værk, som Gud kaldte ham til at udføre. Men uden at standse her og benægte de Ting, som saa hyppigt er fortalt om ham, ville vi atter henvise til Skriften.

„Salige ere I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder og bespotte Eder og forskyde Eders Navn som ondt for Menneskenes Søns Skyld. Glæder Eder paa den samme Dag og jubler. . . . Lige det samme gjorde deres Fædre ved Profeterne". Luk. 6, 22. 23.

Af ovenstaaende viser det sig, at det er Guds Tjeneres Lod at være hadet, bespottet og forfulgte, og at alt Ondt skal tales imod dem af Verden, uden Tvivl fordi de ikke ere af Verden. Jesus yttrede i det mindste dette, naar han sagde til sine Disciple: „Dersom Verden hader Eder, da vider, at den har hadet mig førend Eder. Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder". Joh. 15; 18, 19.

Verdens Had, som har været udvist imod Josef Smith; det Onde, som har været talet imod ham; det, at hans Navn har været udkastet som Ondt, er derfor intet Bevis for, at han ikke er, hvad han

paastaar at være, en Guds Tjener sendt med et Budskab fra Himmelen til Menneskenes Børn. Det er i Sandhed et Bevis til hans Fordel, thi paa denne Maade have næsten alle Guds Profeter været behandlede. Havde Josef Smith været modtaget paa nogen anden Maade, vilde vi have haft en Grund til at befrygte, at han var en Bedrager; thi der er skrevet: „Ve Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder; lige det samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter.“ Luk. 6, 26.

Antag for Arguments Skyld, at den Engel, som er omtalt af Johannes, er ikke endnu kommen, men skal komme, og bringe sit Budskab til Nogen i Fremtiden; kan det da forventes, at det Individ, til hvem han skal komme, lad hans Navn være hvad det vil, vil blive bedre modtaget af Verden, end Josef Smith har været? Vil han blive modtaget med aabne Arme? Vil Verden ved den Tid lære at elske dem, som Herren har udvalgt af Verden? Vi tro det ikke. Den Mand, som modtager dette Budskab fra Himmelen og faar Myndighed bekræftet paa sig, til at organisere Kirken paa Jorden, vil være ligesaa meget bestridt, foragtet og hadet som Josef Smith, og om han ikke møder samme Skjæbne som Josef Smith, da vil det være, fordi Satans List ikke formaar at oprøre Verden imod ham, saaledes at den, til hvem det skal komme, naar denne Engel skal bringe Evangeliet, om han ikke allerede er kommen med det, vil blive upopulær i Verden og bespottet og hadet af de Vantro.

Men vi bevidne, at det Budskab er bleven bragt, som Englen skulde bringe, og det, som undertiden anvendes imod Josef som Indvendinger imod hans Sendelse, er stærke Beviser for, at han var kaldet af Gud.

Mill. Star.

Sand Rigdom.

Mange Mænd ere rige uden Penge. Tusinder af Mænd, som ikke have noget i deres Lomme, ere rige. En Mand, der er født med et godt sundt Legeme, et godt Hjærte, stærke Lemmer og et forstandigt Hoved, er rig. Stærke Ben i Legemet er bedre end Guld; og kraftige Muskler er bedre end Sølv; og Nerver, der give Ild og Energi til enhver Del i Legemet, er bedre end Huse eller Land. Det er bedre at have den rette Slags Fædre eller Mødre end Landejendomme. Gode og onde Racer findes lige saa vel blandt Menneskene som iblandt Dyrene. Oplysning kan gjøre meget til at afvende de onde Tilbøjeligheder og udvikle de gode; men det er bedre at nedarve en tilbørlig Grad af gode Egenskaber til at begynde med. Den Mand er rig, som har en god Disposition, der af Naturen er venlig, overbærende, munter og forhaabningsfuld.

Hvo, som vandrer oprigtigen, skal frelses; men hvo, som er forvendt og vandrer paa tvende Veje, skal falde paa en af dem.

Hvo, som dyrker sin Jord, skal mættes med Brød; men den, som løber efter Løsgængere, skal mættes med Armod.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Emigrationen.

Vort første Emigrantselskab for i Aar vil komme til at afgaa fra Kjøbenhavn den 7de April. Det vil ses af nedenstaaende Prisliste, at Prisen er højere nu end den var sidste Aar, hvilket beroer paa at de forskjellige Jernbaneselskaber i Amerika har forhøjet Rejseudgifterne paa sine Banelinier. Vi beklage meget denne Omstændighed, men den kan ikke forandres. Uden Tvivl ville Mange, som havde tænkt at emigrere i April, paa Grund heraf blive forhindrede i deres Bestemmelse, men Ingen burde derfor opgive Haabet, men bestræbe sig paa at sammenspare tilstrækkeligt, saaledes at de kunne tiltræde Rejsen med Juni Emigration.

De som mene at emigrere bør med Eftertanke læse de Raad, som tidligere er bleven givet og rette sig derefter. Jagttagelsen af gode Forskrifter vil lette Rejsens Møjsommelighed betydelig og gjøre den mere behagelig.

Vi henlede Emigranternes Opmærksomhed paa Præsident Teasdales Brev med Hensyn til de tilfældige Rejseudgifter.

Prisen fra Kjøbenhavn til de forskjellige Bestemmelsessteder er følgende:

	Kr. Øre.
Ogden	250, 00
Salt Lake City	250, 00
Brigham City	252, 70
Logan	256, 35
Smithfield	257, 25
Oxford	257, 25
Franklin	259, 10
Eagle Rock	266, 30
Montpelier	250, 00
Soda Spring	253, 60
Lehi	250, 00
Provo	250, 00
Spanish Fork	251, 80
Payson	252, 70
Santaquin	252, 70
Nephi	254, 55
Juab	255, 45
Deseret	2,66 30
Milford	268, 15
New York	80, 00

Børn mellem 5 og 12 Aar gaa for halv Pris; for Børn mellem 1 og 5 Aar betales 39 Kroner, og Børn under 1 Aar 10 Kroner.

Disse Priser indbefatter Udgifterne for Lægesyn og Transport af Rejsegods i Kjøbenhavn og gjælder blot for Kirkens Medlemmer.

Alle, som agte at emigrere, kunne henvende sig til de respektive Konference-Præsidenter for at erholde nærmere Jndstruktioner, som velvilligt ville blive dem givne.

Korrespondance.

Liverpool den 17de Marts 1887.
Præsident N. C. Flygare,
Kjære Broder!

Deres Breve af 23de f. M. og 3die dennes er rigtig modtagne, og jeg har indsendt Deres Begjæring til Præsident Taylor, saaledes at De kan blive forsynet med de nødvendige Missionærer. Vi have været meget interesserede i at høre om Eders prisværdige Arbejde i den skandinaviske Mission og glædet os ved den Fremgang, hvormed det har behaget vor himmelske Fader at krone Eders Bestræbelser. Der maa være en stor Del af Israels Blod i disse Lande og det maa være opmuntrende og glædende for Brødrene, som arbejder med Dem saavel som for Dem selv, at se saa gode Resultater af Eders Arbejde og have den Glæde, at indlemme Sjæle i Kristi Kirke. Jeg glæder mig og føler taknemmelig til Gud for de Sjæle, som indsamles til Kristi Hjord. Jeg er glad til at kunne sige, at det samme er Tilfældet her hos os paa nogle Steder i Missionen, hvor der findes nidkjære Medlemmer.

Jeg haaber De vil faa gode Missionærer til at afløse dem, som nu skulle rejse hjem til Zion.

Jeg takker Dem for Deres Velkomsthilsen og velvillige Lykønskninger, de ere ikke alene vurderede; men jeg ønsker Dem til Gjengjæld de samme Velsignelser. Jeg er stolt over at være Deres Medarbejder i Rigets Evangelium, og jeg haaber, at De og Deres, jeg og mine og Alle, som elske Herren, skulle nyde den Glæde og Velsignelse at erholde en Bolig i vor Faders Hus, naar vor Herre Jesus Kristus kommer i sit Rige.

Jeg venter at erholde nøjere Underretning fra Ældste J. H. Hart, Kirkens Agent i New York, og vil da offentliggjøre baade Tiden og Prisen for Emigrationen for i Aar. Vi antage, at første Kompagni vil afgaa den 16de April, andet Kompagni den 21de Maj og tredie Kompagni den 18de Juni. De vil komme til at afgaa omtrent ved disse Tider om ikke bestemt paa de angivne Datoer. Vær saa god at forvisse Dem om, at alle Emigranterne har tilstrækkelig Penge foruden Rejseudgiften paa Skibet og paa Togene til at bestride alle tilfældige Udgifter; og paa Grund af de nærværende trykkende Tider i Utah vilde det være klogt at de skulde have lidet ved Haanden til at møde Udgifter der. Vi ønske ikke at Nogen af vort Folk skal blive sendt tilbage som Ubemidlede. Det er bedre for dem at vente, indtil de have samlet tilstrækkelig til at møde alle Udgifter paa Rejsen, end at blive sendt tilbage, fordi de ikke have tilstrækkelige Midler. Vi kunne ikke udlægge flere Penge end hvad de have krediteret til dem og de maa mindst have omtrent 5 Dollars for Voxne og 2½ Dollars for Børn for at møde Udgifterne paa Vejen.

Lad mig vide, hvorledes jeg skal komme til Kjøbenhavn paa den bedste Maade, og saa vil jeg prøve paa at aflægge Dem et Besøg. Maa Gud velsigne Dem og alle Brødrene.

Deres i Pagten forbundne
George Teasdale.

Manti, Sanpete Co, Utah
den 1ste Marts 1887.
Præsident N. C. Flygare,
Kjære Broder!

Eftersom jeg boer her i en By, hvor der bygges et Tempel, saa vil det vist

interessere Dem at høre, at Arbejdet paa Templet gaar godt fremad. De to nederste Etager ere for saavidt færdige, og vi ere blevne lovede af Arkitekt og Byggemester W. H. Folsom, at det vil blive færdig til Indvielse næste Efteraar. Døbefontet, der hviler paa 12 Oxer, er nu sat paa sin Plads, og Gibsningen, Snedkerarbejdet og Malingen er omtrent færdig, og det ser udmærket godt ud især Gibsarbejdet i anden Etage. Den store Sal eller tredie Etage vil ogsaa blive meget smuk; Gibsningen i denne Sal vil være færdig omtrent om 3 Uger fra nu af. Trappegangene i de ottekantede Taarne ere ogsaa færdige med Undtagelse af Gelænderet. Det vestre Taarn er helt færdigt og Tømmerarbejdet paa det østlige er oppe ligesaa højt som det det vestlige, men det er endnu ikke færdigt, hvad det øvrige Arbejde angaar. Templet vil blive meget smukt baade udvendig og indvendig; det opvarmes dagligt ved Rør. Den 19de og 20de Februar havde vi Konference her i Manti, ved hvilken Lejlighed Apostel Lorenzo Snow var nærværende og fortalte os en Del om Fængselet. Han gav os et godt Vidnesbyrd om Guds Riges Fremgang, og glædede sig over at han havde fuldført den Mission, som Herren havde ønsket ham til at udføre, idet han i 11 Maaneder havde været i Fængselet og derved baaret sit Vidnesbyrd for Verden. Jeg havde den Glæde, at han boede hos mig medens han opholdt sig her i Byen, hvilket Ophold varede i to Døgn. Glæden er stor iblandt os over at Fordoblingen af Straffen nu er standset, saa at de kun kunne kaste en Mand i Fængsel i 6 Maaneder og give ham en Mulkt paa 300 Dollars for Overtrædelse af Edmundsloven.

Med venlig Hilsen forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet.

J. C. A. Weibye.

Bergen, den 16de Marts 1887.

Præsident N. C. Flygare,

Kjære Broder!

Undskyld jeg tager mig den Frihed at tilsende Dem nogle Linier. Jeg tænkte det vilde maaske interessere Dem at modtage en Beretning fra disse nordlige Regioner af Deres vidt udstrakte Missionsmark. Da jeg ankom hertil Norge blev jeg kaldet til Omrejsende i Konferencen, og jeg har saaledes besøgt nogle Grene, og haft adskillige behagelige Møder og Sammenkomster med de Hellige og eftersom Bergen var Stedet for vores Reflektion, saa kom vi til den Beslutning, at jeg skulde tage hertil, og forsøge hvad jeg med Herrens Hjelp kunde gjøre. Jeg ankom hertil med Dampskibet den 24de Januar.

Denne By har længe været bekjendt af vore Brødre for en sjelden haard Arbejdsmark. Befolkningen her har været meget uimodtagelig for Sandheden. Mange gode Brødre har været sendt hertil for at virke for Evangeliets Udbredelse; men efter mange Aars Arbejde har det forholdsvis frembragt kun faae Frugter. Bergen tæller over 41,000 Indbyggere, og der har i det Hele kun emigreret 5 à 6 Familier tilhørende Kirken til Zion, og 4 Familier bor her nu, hvilke udgjøre et Antal af 10 Medlemmer.

Siden jeg kom hertil har jeg søgt at benytte Tiden, og været saa flittig som muligt under de her værende Omstændigheder for at virke for vores Medmenneskers Frelse. Jeg har søgt at erholde et Locale, hvori vi kunne have vore Møder, men har endnu ikke været i Stand til at faa lejet noget af den Slags, dog har jeg været saa heldig at leje et lidet Værelse til min egen Afbenyttelse, hvor jeg kan have Anledning til at indvitere vore Venner, som ønske at se mig og undersøge Evangeliet. Vore Møder have

vi om Søndagen hos de Hellige i deres Huse, hvor nogle faae Fremmede besøger os; men deres smaa Lejligheder ere meget ubekvemme for vore Forsamlinger.

Det meste af min Tid har jeg benyttet til at besøge Folket i deres Huse, hvor jeg kan have Anledning til at tale med dem og bære mit Vidnesbyrd om Herrens Værk. Jeg har saaledes truffet mange oprigtige Sjæle, og solgt ikke saa faae af vores Skrifter; har besøgt flere Værksteder og finder, at der er god Lejlighed til at bære Vidnesbyrd. Jeg har derved haft en god Tid med de Fleste. Paa samme Tid kan De tro, at Folket her er bunden formedelst Præsterænker. En stor Menneskefrygt hersker, thi Aanden er den, at om de skulle vige fra Præsternes Lærdomme og hvad som er populær, ville de miste deres Arbejde og Ansættelser, og de ville faae „Døden i Gryden". De Rige har en stor Magt og ere meget stolte, og de ønske ikke at høre meget af vort Vidnesbyrd. I et af Dagbladene her stod for nogle Dage siden en Historie om at Brigham Young var opstanden fra de Døde, og med en hel Del Tilsætning, der var væmmelig nok til at opvarme enhver Ældste. Jeg besluttede at se Redaktøren og vi vexlede følgelig nogle Ord tilsammen, og Resultatet blev, at jeg fik ham til at indrykke i Bladet Guvernør Wests Rapport om Utah, som den er i Stjernen Nr. 6. Han satte den paa den bedste Plads i Bladet, og jeg kan ikke andet end give ham lidt Kredit derfor. Dette vil ikke være saa ringe et Vidnesbyrd for det tænkende Publicum. Bladet har en Circulation af 3500.

Endskjønt jeg endnu ikke har seet megen Frugt af mit Arbejde og Møje, saa haaber jeg dog at noget af den gode Sæd, der er udsaat vil i Herrens egen belejlige Tid spire frem og bære Frugt, thi det synes for mig, at her er en stor Arbejdsmark og noget at gjøre. Jeg har derfor besluttet at vedblive med mine Husbesøg, og ligesaa har jeg flere Værksteder at besøge, hvor der er mange Folk, og jeg lover mig gode Resultater. Jeg er Herren være lovet frisk og vel for nærværende.

En venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret.

Deres ydmyge Broder og Medarbejder for Zions Sag.

A. L. Skanchy.

De Dødes Minde.

Brudstykke af »Washington Irving's Sketch book«.

Sorgen for de Døde er den eneste Sorg, som vi ikke ønske at skille os ved. Ethvert andet Saar søge vi at læge, enhver anden Bedrøvelse at glemme; men dette Saar betragte vi som en Pligt at holde aabent; denne Bedrøvelse behandle vi med Ømhed og gjøre den til Gjenstand for Betragtninger i vore ensomme Timer. Hvor er der en Moder, som kunde ønske at forglemme Barnet, der døde som en Blomst i hendes Arm, selv om Erindringen er nok saa smertefuld? Hvor er den Søn eller Datter, som kunde ønske at glemme kjærlige, men hedengangne Forældre, endskjønt at erindre er kun at beklage? Hvo vilde, selv i Smertens Time, forglemme den Ven, over hvem han sørger? Hvo vilde, selv naar Graven lukker sig over Levningerne af hende, som han elskede mest, naar vi ligesom føler Hjertet knust imellem Dødens Porte? Hvo vil modtage en Trøst, som blev kjøbt med Forglemmelse? Nej! den Kjærlighed, som overlever Graven, er en af Sjælens ædleste Egenskaber. Hvis den har sin Ve, saa har den ogsaa

sin Fryd. Naar det overvældende Udbrud af Sorger, beroliget ved Erindringens stille Taarer; naar den pludselige Kval og den krampagtige Smerte over de nærværende Ruiner af det, som vi mest elskede, er bleven lindret ved den stille Betragtning over alt, hvad det var i de Dage, da vi saa det i dets Elskværdighed og Ynde; hvem vilde udrydde en saadan Sorg af Hjertet? Endskjønt den stundom vil kaste en forbigaaende Sky over Glædens lyse Øjeblik, eller sprede en dybere Skygge over vore mørke Timer; hvem vilde alligevel bortbytte den med Glædessange og Lystighed? Nej! der er en Røst fra Graven, som er sødere end Sang, der er en Erindring om de Døde, som drager os selv fra de Levendes glade Omgivelser.

O, du Grav! I dig jordes enhver Vildfarelse, du skjuler enhver Ufuldkommenhed, og ved dig glemmes enhver Fornærmelse. Fra dit fredelige Bryst stiger kun inderlig Bedrøvelse og milde Erindringer. Hvo kan betragte selv en Fjendes Grav og ikke føle Anger over, at han har stridt imod den stakkels Haandfuld af Jord, som ligger smuldrende for hans Fødder? Men vore Elskedes Grave! hvilken Plads for Eftertanke og Betragtninger. Det er der vi tilbagekalde den lange Følgerække af Velgjerninger og Ømheder, ødslede paa os, næsten uændsede i det daglige og fortrolige Samliv. Det er det vi dvæle ved i den sidste hellige, højtidelige Afskedsscene. Dødslejet med al dets undertrykte Smerte, dets tause, men opmærksomme Pleje, dets sidste bævende Haandtryk, dets sidste stivnende Blik, tilkastet os fra denne Tilværelses Dørtærskel, det sidste svage, stammende Farvel, stræbende selv i Døden at give os endnu en Forsikring om Hengivenhed.

Gaa da til dine Kjæres Grave, gjør der en Afregning med din Samvittighed for enhver ubelønnet Velgjerning, enhver Ømhed, som Du modtog med Ligegyldighed af det hedengangne Væsen, som aldrig, aldrig kan komme tilbage for at blive trøstet ved din Anger.

Hvis Du som Barn har foraarsaget en kjærlig Fader eller Moder Sorg og Kummer, hvis din Opførsel har furet den Pande, som er kronet med de hvide Haar, med Sorgens dybe Rynker? Hvis Du er Ægtemand og nogensinde har foraarsaget det Væsen, som betroede hele sin Lykke i dine Hænder, til at tvivle paa din Godhed og Oprigtighed? Hvis Du er en Ven og nogensinde i Ord eller Gjerning har fornærmet den Sjæl, som ædelmodigt betroede sig til Dig? Hvis Du er en Elsker og har været Aarsag i, at et eneste ufortjent Smertenssuk opsteg fra det trofaste Hjerte, som nu ligger koldt og stille for dine Fødder? Da vær forvisset om, at ethvert vredt Blik, ethvert haardt Ord og enhver ukjærlig Handling vil trænge sig frem for din Sjæl, og med sin sørgmodige Banken vække den slumrende Erindring og en bebrejdende Samvittighed. Fuld af Sorg og Anger vil Du da maaske kaste Dig over den Hedengangnes Grav og udbryde i Klager, som Ingen hører, og fælde Taarer, som Ingen ser. Alt forgjæves; men kun mere dyb og mere bitter, fordi de ere forgjæves.

Saa bind da Krandse og strø Blomster over de Kjæres sidste Hvilested. Omgiv dem med Naturens Skjønheder og forsøg, om Du ved disse Ydelser kan læge det saarede Hjerte; men lad din bitre Erfaring og Sorg over de Døde tjene som en Advarsels Røst, der vil minde dig om herefter at være mere trofast og kjærlig i Opfyldelsen af dine Pligter mod de — Levende.

Bibelens Historie.

(Fortsat fra Side 191.)

I Salmerne kan Enhver, i hvilke Omstændigheder han end maa være, finde Salmer og Udtryk, som aldeles passe paa hans Tilstand, og se ud som om de vare skrevne for ham, saaledes at han ikke kan ønske sig dem bedre.

Salomons Ordsprog, der indeholde omtrent 500 korte, dybsindige og indholdsrige Sætninger, ere lig gyldne Æbler i Sølvskaaler, fulde af uudtømmelige Leveregler fra guddommelig Aabenbarelse. De første 9 Kapitler udgjøre et Hele for sig selv, hvis Hovedindhold er en Pris over Visdommen. Med det 10de Kapitel begynder først den egentlige Samling af Salomons Ordsprog, der vedblive indtil det 30te Kapitel. Dette Kapitel indeholde Ordsprog af en anden vis Mand ved Navn Agur, sandsynligvis den samme som Lemuel, der omtales i det sidste Kapitel.

Den skjønneste af alle Salomons Sange er „Højsangen", der er fuld af Behagelighed og Storhed.

Den saakaldte Salomons Prædiken, der almindelig tilskrives den Konge, hvis Navn den bærer indeholder Visdomsord, hvilke, som han selv siger, „ere som Braadde og som Søm, der trænge dybt ind", hvormed Uforstandige og Uoplyste ikke bør lege.

Hvad de to Kongernes og Krønikernes Bøger angaar, da kan man ikke med Vished sige, hvem der har skrevet dem. Vi vide kun saa meget, at ved Juda Kongers Hof fandtes altid lærde Skrivere, hvis Opgave var, at optegne Rigets Historie om Kongerne og deres Tidsbedrifter. Saaledes hedder det f. Ex. i 1 Kon. 11, 41. „Men det Øvrige af Salomo' Handeler og alt hvad han har gjort og hans Visdom ere de Ting ikke skrevne i Salomo' Krønikers Bog"? Hermed menes ikke den af os saakaldte Krønikernesbog, men den af Kongens Kansler særskilt førte Rigs- og Hofkrønike, hvilken er gaat tabt.

Efter Davids og Salomons Tid indtraadte der en Periode, da man ikke tænkte paa at skrive Bøger. De Mænd, der optraadte som Profeter under disse Frafaldets ulykkelige Tider, saasom Elias og Elisa have intet skrevet, thi det var ikke ved det skrevne Ord, men mere ved mundtlige Prædikener og mægtige Tegn og Undere, at de søgte at vinde Israel tilbage. Men Israel vilde ikke høre, og de sank stedse dybere, indtil Herren sendte Babels og Assyriens Konger, som et Ris til at tugte dem. De ti Stammer bleve bortførte i Fangenskab af Assyrierne og Jøderne af Babylonerne.

Ved denne Tid opstod et stort Antal Profeter, som dels advarede Folket og dels forkyndte om nær forestaaende Straffedomme. De profeterede ikke alene om Straffen, men ogsaa om den store og herlige Forløsning, som skulde komme. Fra den Tid have vi ikke mindre end sexten profetiske Skrifter. Disse Profeter vare umiddelbart kaldte af Gud, og derfor forekommer hyppig hos dem disse Ord: „Dette er Herrens Ord, som skete til mig"; eller: „Og Herrens Ord kom til mig"; eller „Saa siger Herren". De nedskreve de Ord, som Herren gav dem at tale, og lod dem siden oplæse paa offentlige Steder, eller opsloge dem ved Templets Dør, hvor Enhver kunde læse dem.

De nedskrevne Profetier bleve siden nedlagte i en Skuffe eller Æske, som

man kaldte Bibliothek eller Bogskab, og dette forvaredes almindeligt i Templet tilsammen med de andre ældre hellige Bøger.

De sexten profetiske Bøger, som findes i vor Bibel, kunne efter Tidsfølgen henføres til to Afdelinger.

Først saadanne Profeter, som profeterede før Fangenskabet, og ikke selv oplevede Straffen over Guds Folk. Hertil høre:

Hosia, hvis Virksomhed begyndte under Jeroboam den II. og Usia, omtrent 800 før Kristus, og især gjaldt de ti Stammer i Israel. Han foreholdt Folket deres Frafald fra Jehova, forkyndte Guds Straffedomme, men lovede samtidig den endelige Gjenoprettelse af Riget, naar Israel en Gang omvendte sig.

Joel, der sandsynligvis levede i Juda Rige, forkyndte Guds Straffedomme over Israel. Efter ham kom Amos, en Hyrde fra Thekoa, i Juda, der blev kaldet fra sin Hjord til at være en Profet. Han forkyndte Guds Straffedom over de omkringboende hedenske Folkeslag, og saa i profetisk Aabenbarelse, at Israel var moden til Straf; men forkyndte samtidig den en Gang kommende Befrielse.

Paa samme Tid som Obadias, der holdt en kort men skarp Straffeprædiken mod Edomiterne, optraadte Profeten Jonas i Israel. Han prædikede Bod og Bedring til den assyriske Hovedstad Ninive, hvis Folk og Konge omvendte sig i Sæk og Aske.

Det gamle Testamentes største og herligste Profet er Esaias, der sandsynligvis var af kongelig Slægt og optraadte iblandt sit Folk i det Aar da Kong Usias døde 759. Hans Profetier ere meget tydelige og forstaaelige. Han giver os en Indsigt i Fremtiden lige til den Tid da alle Ting skal blive gjenoprettede. Samtidig med Esaias virkede Profeten Mika i Juda.

Disse syv Profeter høre, som allerede er bleven sagt, til Tiden førend Israel blev bortført i Fangenskab, og de oplevede ikke selv den Tid. Straffedommen kom nu over de ti Stammer, og de bleve bortførte i det assyriske Fangenskab Aar 722. Juda Rige gaves endnu en Tid af 134 Aar til Omvendelse, men da de ikke omvendte sig, kom Nebukadnezar og fuldbyrdede paa dette Rige den af Jehova truende Dom; og i Aaret 588 f. K. blev Jerusalem ødelagt og Riget opløst.

Ved denne Tid opstode Profeter, som oplevede Fangenskabet og profeterede dels førend det begyndte, dels ogsaa under samme. Disse vare de følgende sex:

Profeten Nahum, som forkyndte i Galilæa den assyriske Hovedstad, Ninives, Undergang.

Habakuk forkyndte Juda Rige dets velfortjente Tugtelse ved Kaldæerne og tillige den Straf, der forestod deres overmodige Sejerherrer.

Zefanias profeterede i Kong Josias Dage, 600 Aar før Kristus. Han forkyndte Guds Straffedomme over Jerusalem tilligemed Straffen over deres Fjender.

Efter ham kom den store Profet Jeremias, Præsten Hilkias Søn, der, medens han endnu var meget ung, modtog sin profetiske Kaldelse, som han udførte indtil Jerusalem blev ødelagt af Kaldæerne. Jeremias var opfyldt af en brændende Nidkjærhed. I Bedrøvelsens og Hjemsøgelsens Dage stod han ved Israels Side og formanede, trøstede og advarede dem. Han formanede dem først til taalmodig at underkaste sig Babel, men da hans Prædiken intet udrettede, forkyndte han om Jerusalems Ødelæggelse og Folkets Bortførelse til Babel; men han trøstede Folket med det Løfte, at de atter efter 70 Aars Fangenskab skulde vende tilbage til deres eget Land igjen. (Fortsættes.)

Værkets Fremgang i Mexiko.

Vi optage fra »Deseret News« følgende Uddrag af et Brev, skrevet til Broder Parley P. Pratt fra hans Broder Helaman, der er paa Mission i Mexiko. Brevet er skrevet i Jaurez, Chihuahua, og dateret 6te Februar:

„Jeg har flittig studeret det spanske Sprog og har nu en temmelig god Kundskab i samme. Jeg har rejst meget omkring iblandt Indbyggerne i dette Land og afholdt mange Forsamlinger, i hvilke jeg har forklaret det evige Livs Principer i deres eget Sprog. Jeg har døbt omtrent 50 Personer og hjulpet til at give endnu Flere Haandspaalæggelse. Jeg har ordineret et Antal Ældste, Præster og Lærere; velsignet mange Børn og administreret til mange Syge. Jeg har været bevaret fra Børnekopperne og andre smitsomme Sygdomme og endog fra Fjender, der have søgt at tage mit Liv.

Land, med tilstrækkeligt af Vand, Græs og Tømmer, er bleven kjøbt, hvor mange Hundreder af Guds Folk nu kunne nedsætte sig, hvilket vil blive et Indsamlingssted for de indfødte Hellige, at de maa blive frigjorte formedelst det evige Evangeliums Principer af hvilke Indsamlingen er en. Jeg er en af de første tre Familier, som har nedsat sig paa den nye Bygrund, hvor vi haabe at anlægge en blomstrende Stad. Vi arbejde nu paa at grave en Kanal og venter at have Vandet i Byen først i Marts.

Omtrent den 20de Marts forventer jeg at vende tilbage til Staden Mexiko for at overvære Konferencen i April, og for at besøge de Hellige, og jeg venter at samle et Kompagni af Hellige og bringe dem med mig til dette Sted. Jeg forventer at faa dem ført hertil paa Regjeringens Bekostning. Jeg har ogsaa assisteret med at oversætte nogle vigtige Love, og publiseret et lille Skrift i det spanske Sprog, der fremsætter Daabens rette Maade.

Det værste af mit Missionsarbejde er endnu i Fremtiden; nemlig at vaage over og lede de indfødte Hellige, efter de ere indsamlede. De to Racers, Mexikanerne og de Hvides, Skikke og Vaner ere saa forskjellige og da det er næsten uundgaaeligt at der ikke skal opstaa Misforstaaelser, saa fordrer det megen Forsigtighed og Omsorg for at afvende Sammenstød. Men jeg haaber at det skal lykkes formedelst Guds Velsignelse og vore Brødre og Søstres taalmodige Bistand; thi dette er en Mission, som paahviler alle baade Gamle og Unge, baade Mænd og Kvinder; og Gud har efter min Mening tvungen nogle af vore bedste Hellige til at komme her, for at hjelpe med dette faldne Folks Oprejsning.

Vi har et godt Land, sundt Klima, god Jord, tilstrækkeligt Vand, Græs og Tømmer og enhver Hjælpekilde i utilberedt Tilstand til at opbygge en blomstrende Koloni; og alle nødvendige Maskinerier, saasom: Spaan- og Savmølle, Melmølle m. m. er nu paa Vejen og vil være her først i Marts.

— Et vedholdende Tagdryp paa en Regndag, og en trættekjær Kvinde ligne hinanden.

— Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøjlesløst; men den som bevarer Loven, han er lykkelig.

Blandinger.

Hvordan bør en Kone være? Et engelsk Blad udsatte nylig en Præmie for det bedste Svar paa ovenstaaende Spørgsmaal.

Blandt de mange ejendommelige Svar, der indkom, meddeles her følgende, som det engelske Blad ansaa for værd at prisbelønne.

En Hustru bør være sund og vel voxen, snarere tækkelig end smuk, ikke tidlig gammel, have Øjne, som aldrig sige en Usandhed, Arme, stærke nok til med Glæde og Stolthed at kunne bære et to Aar gammelt Barn, Hænder, store nok til at pudse Kakkelovnen og smaa nok til at spille Piano, fine nok til at ordne Puderne for en Syg og stærke nok til, hvis det behøves, at haandtere et Ris samt tugte en uartig Søn.

Hendes Fødder bør være hurtige, naar det kommer an paa at gjøre en Tjeneste; Ører, snare til at høre en Moders Raad, en Ægtefælles Ønske, et Barns Skrig, men døve for Spradebassers Smiger eller for denne eller hins huslige Anliggender; hun bør have en Tunge, mindre hurtig end Ørerne, hvilken kan berømme uden at smigre, give Irettesættelser uden at saare, trøste uden at hykle.

En Hustru bør eje en ung Piges Uskyldighed uden hendes Uvidenhed og Affektation, en Mands Fasthed uden hans Paastaaelighed og en Kvindes Mildhed og Taalmodighed uden hendes List.

En gammel Kalv. En Methodistpræst holdt i Vinter en Række Prædikener over den forlorne Søn. Den Aften, da han kom til Stedet, hvor den fede Kalv var slagtet, vendte han Øjnene i Hovedet og sagde i den allerhelligste Tone: „Mine Venner! Hvis der nogensinde var en Kalv, som var fed og stor og vel fodret, saa var det denne. Den gode, kjære, gamle Fader havde ventet med at slagte den for mange — Aar, ventende hans Søn en Dag vilde komme, og hans Haab blev ikke beskjæmmet!" —

Dødsfald.

Jens Christensen Flade døde i Smithfield, Utah den 19de December 1886. Han blev født den 17de Juli 1818 i Flade By, Flade Sogn; emigrerede tilligemed sin Hustru til Utah 1863. Han døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Christen Hansen døde den 10 Januar i Mantua, Utah. Han var født den 7de August 1802 i Idskov, Hjørring Amt og emigrerede til Utah i 1875. Han døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.